

LĀIVAS

No. 45. Metai XIII

Lapkričio-Nov. 4, 1933

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XXII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

E v a n g e l i j a .

MATO 22, 15—21.

ANUO metų parisiejai nuėję padarė sutartį sugauti jį šnekoje. Jie siuntė pas jį savo mokytinių su Erodo šalininkais ir sakydino: Mokytojai, mes žinome, kad tu tiesakalbis ir mokai Dievo kelio tiesoje ir nėvienu nesirūpini, nes nežiūri žmonių asmens. Pasakyk tat mums, kaip tau rodosi: valia duoti ciesaui mokesį, ar ne? Bet Jėzus, pažinęs jų nedorumą, tarė: Kam mane gundote, veidmainiai? Parodykite man mokesčio pinigą. Jie jam padavė denarą. Jėzus jiems tarė: Kieno tas paveikslas ir parašas? Jie jam sako: Ciesoriaus. Tuomet jis jiems tarė: Atiduokite tat kas ciesaus ciesaui ir kas Dievo Dievui.

— Dieve, pasigailėk manęs nusidėjėlio! — 100 d. atl. įeinant į bažnyčią ar viešą koplyčią.

— Švenčiausioji Jėzaus Širdie, būk mano meile! — 300 d. atl.

Jėzau, Marija ir šv. Juozapai, būkite prie manęs mano merdėjimo valandoje! Jėzau, Marija ir šv. Juozapai, suteikite man malonės, kad aš galėčiau jūsų draugėje ramiai numirti! — 300 d. atl.

L e k c i j a .

PILYP. 1, 6—11.

BRŪLIAI: Pasitikiu, kad tas, kurs pradėjo jumyse tą gerą darbą, tobulins jį iki Jėzaus Kristaus dienai. Taip man ir teisinga apie jus visus manyti, nes aš turiu jus širdyje, jus, kurie visi ir mano kalėjime ir evangelijos gynime ir patvirtinime esate mano džiaugsmo draugai. Nes Dievas yra man liūdytojas, kaip aš jūsų visų trokštu giliausioje Jėzaus Kristaus meilėje. To aš ir meldžiu, kad jūsų meilė labiau ir labiau gausintųsi žinojimu ir visokiu išmanymu, kad jūs brangintumėte dalykus, kad būtumėte nesutepti ir nepeiktini Kristaus dienai, pilni teisybės vaisiaus per Jėzų Kristų Dievo garbei ir gyriui.

— Kad Jėzaus švenčiausioji Širdis būtų mylima kiekvienoje vietoje! — 100 d. atl.

— Mano Dieve, padaryk dvasių vienybę tiesoje ir širdžių susivienijimą gallestingume! — 300 d. tal.

— Švenčiausioji Jėzaus Širdie! aš visiškai pasitikiu Tavimi. — 300 d. atl.

O Dieve, Tu esi visagalis, padaryk mane šventą! — 300 d. atl.

Užsakykite "LAIVA" Savo Giminėms Į Lietuvą

"TEATEINIE TAVO KARALYSTĒ"

Šimtai miljonu kataliku visame pasaulē kasdien kēlus kartus kalba tuos žodžius. Daug ir kitu krišćionių, nekataliku, kalba tuos žodžius.

Tie žodžiai kartojami jau beveik du tūkstančių metų. Ar įvyko Dievo karalystė čia ant žemės? Dar ne. Tik mažoje; palyginamai, žmonijos dalyje Dievas karaliauja.

Keno čia kaltė? Ar Dievo, ar žmonių? Ne Dievo. Jo kaltinti negalima. Dievas savo darbą atliko ir atlieka tobuliau.

Jis atidarė žmonijai vartus į žemiškąją ir amžinąją laimę. Ji gali į laimę patekti, įvykdydama Dievo karalystę.

Dievas, davęs žmonėms laisvą valią ir gerbdamas juose tą brangią dovaną, ta žmogaus didybę, neverčia jų prievarta į savo karalystę. Nevartoja tam nei fizinės jėgos, nei dvasinės prievartos.

Taigi, kad neįvyko dar Dievo karalystė, yra kalta pati žmonija.

Griauja.

Pačių krišćionių tarpe, kur turėjo būti pilnai įvykusi Dievo karalystė, jos tikroje prasmėje nėra. Dievo karalystėje turėtų viešpatauti gražiausioji meilė, santaka ir vienybė. To, dėja, trūksta.

Dar blogiau viena krišćionių dalis bando griauti tai, ką kita dalis stato.

Dėl puikybės krišćionių dalis atsisakė nuo Kristaus įsteigtosios karališkosios Bažnyčios, ir nuolatės visur eina prieš ją ir jos darbą kliudo. Pati atskilusi skizmatikų Bažnyčia pasivergė pasaulinėms valdžioms. Ji vietoje vykdyti Dievo karalystę, pradėjo vykdyti žmonių karalystę ir persekioti Katalikų Bažnyčią.

Kita vėl krišćionių dalis, pasiėmus klaidingus mokslus nuo įvairių dvasios ir

dorovės paliegėlių, labai toli nuėjo nuo Dievo karalystės, nes iškėlė katalikams net kruvinus persekiojimus, kaip tai buvo Anglijoje, Olandijoje, Švedijoje ir daliai Vokietijoje.

Taip tapo labai paardyta Dievo karalystė čia ant žemės. Mat, daug krišćionių vietoje pavesti savo širdį Dievui ir laikytis Jo įsakymų ir įstatymų, labiau pamėgo savo geidulus ir silpnybes ir pasivergė žmonių nuomonėms.

Taip jėc ardė savyje ir kituose Dievo karalystę.

Vykde ir vykdo.

Katalikų Bažnyčia, gerai žino, kad ji yra tikroji, Kristaus įsteigtoji, Bažnyčia. Tatai ji laikė ir laiko savo pareigą atsidėjus vykdyti Kristaus duotąjį jai palikimą: "Eidami į visą pasaulį, skelbkite Evangeliją visoms giminiams." Kitaip tariant "vykdinkite visur Dievo karalystę."

Katalikų Bažnyčia nuo pat pradžios savo buvimo tai vykde ir vykdo.

Daug ji dėlto susilaukė persekiojimų, daug sutiko kliūčių, bet niekas ir niekuomet jos nesulaikė nuo to šventojo darbo.

Jei jos kurioje nors šalyje nepriėmė arba ją išvarė, ji "nusikračius dulkes nuo savo kojų,ėjo kiton šalin."

Tos dulkės bus liūdininkės Teismo dienoje prieš tuos, kurie jos nepriėmė arba juos išvarė.

Ten, ne dėl Bažnyčios kaltės, neįvyko Dievo karalystė.

Reikia dalyvauti.

Kiekvieno žmogaus pareiga yra vykdyti savyje Dievo karalystę. Jėzus pasakė: "Ieškokite pirma Dievo karalystės..." O ar ne kiekvieno žmogaus pareiga vykdyti Dievo karalystę kituose?

Taip, kiekvienas turi parengta tai daryti. Tik vienaip tai daro vyskupai, kunigai, misijonieriai, broliai ir seserys vienuoliai; kitaip — paprastieji tikintieji žmonės.

Kad visi tikintieji turėtų gražiausios progos vykinti Dievo karalystę kitų žmonių tarpe tapo įsteigta "Tikėjimui Platinti Draugija." Jos nariai, nors ne visi tiesioginiai, vadinasi, nors ne skelbimu Evangelijos, vykdo Dievo karalystę, tai vienok ją vykdo, padėdami kitiems.

Duoti tai draugijai metams vieną dolerį nėra sunkus dalykas, o tas doleris, kartu su kitų narių doleriais, neapsakomai daug prisideda prie vykdymo Dievo karalystės ir savo širdyje ir kituose.

Ne nuo šiandien pastebėta, kad tie tikintieji, kurie stoja nariais į tą draugiją, visuomet yra gerai nusiteikę tikybiniams, susilaukia Dievo gausių palaiminimų, jie beveik visur pasirodo uolesni už kitus ir duobesnesni kituose reikaluose.

Ne vien Dievo garbė reikalinga, kad būtų vykdoma Dievo karalystė, bet labiau to reikalinga pačių žmonių laimė.

Gaila, kad patys tikintieji nepasirūpino dar to suprasti. Laimės trokšta, laimės ieško, tik dažniausiai ne ten, kur ji yra.

Jėzus aiškiausiai pareiškė: "Ieškokite pirmiausia Dievo karalystės." Vadinasi — pasitenkinkite, kad Dievo įsakymai ir Jo įstatymai, Jo valia, gautų pirmučiausiają vietą jūsų širdyse, tuomet patys panaikinsite visą minią visokių nelaimių ir negėrų savo tarpe. Tuomet Dievo palaiminimams teks daugiau vietos jūsų tarpe. Gi visą tai neš laimės.

V. K.

Skaitytojų Balsai

P. Prankevičienė iš New Britain, Conn. praneša apie savo džiaugsmą, kurį jai ir jos šeimynai Dievas suteikė dėl jos ir jos prietelių malonių.

Nebuvo ji labai turtinga visuomet, bet dabartinės depresijos laiku dar labiau suvargę. O ji turėjo karščiausią troškimą, kad jos sūnus eitų mokslus lietuviškoje katalikiškoje kolegijoje. (Duok Dieve, kad visos lietuviškos katalikiškos šeimos tokių troškimų turėtų).

Kas daryti? Apsimokėti už pragyvenimą ir mokslą pinigų nėra. Jų gi užsidirbti greitai ir užtekčiai nėra kaip.

Liko tik šauktis Motinos Švenčiausios užtarymo ir Dievo pagalbos. Pradėjo pulti Dangų su savo maldomis, einančiomis iš gyvo, stipraus tikėjimo. Štai jai visiškai netikėtai atsiranda stipri pagalba. Vietiniai kunigai, nekurios katalikiškos draugijos, šiaip geros širdies asmenų, iš New Britaino, Hartfordo ir Lawrence, sudėjo tiek aukų ir dovanų, kad vaikas pateko pageidaujamon mokyklon.

Motina Pr. Pranskevičienė dėkoja Dievui ir tiems visiems asmenims už nuosirdžią pagalbą.

Gera, kad lietuvių katalikų tarpe žydi ta gražioji artimo meilė. Jie skubūs sudėti daug aukų ne tik tai kilniems viešiesiems darbams ir naudingoms įstaigoms, bet dažnai savo geradaringas rankas praliesia ten, kur mato tikrą gerą reikalą, nors nesitiki garbės.

Jie daro taip, kaip pats Išganytojas pasakė: "Tenežino tavo kairioji, ką daro teisėji." Vadinasi, daryk gerus darbus, ir nepageidauk, kad visi tai žinotų, nes Dievas, kuris tai mato, atlygins.

AR IR MAN REIKS MIRTĮ?

Kas tai yra mirtis? Ir kas gi to nežino. Bet vis dėlto reik pasakyti, kad daugumas to nežino, nes jų gyvenimas tai liūdi. Jei žinotų, kas tai yra mirtis, negyventų taip, kaip dabar gyvena. Aš gi pasakysiu, kas tai yra mirtis. Mirtis tai yra laikinojo gyvenimo nustojimas ir amžinojo prasidėjimas. Mirtis yra tarytum lieptas iš šio laikinojo gyvenimo į amžinąjį.

Sakai: — Gerai žmonės žino, kad reiks mirti! — Tikiu, kad žino, nes kas gi to gali nežinoti, kai toji mirtis visur ir visada aplink mus siaučia. Kiekvienas didsnis kaimas ar parapija turi savo kapus. Čia gyvena gyvieji, o šalia jų ir mirusieji.

Tu šiandien statai remontuoti, vis dar tau persiaura, nepatogu; bet palauk bent porą metų, gal būt porą dienų ir duos tau porą metrų žemės, kelias lentas ir tai bus visas tavo turtas.

Žinai, kad reiks mirti, nes kasgi to nežino! Kiek tai kartų tavo akys matė paskutinę kovą bekovojantį šios žemės keleivį... Matei žmogų kūno ir sielos kančias bekenčiantį, o tas pats žmogus prieš keletą dienų buvo sveikas ir linksmas, valgė ir gėrė, vaikščiojo ir linksminosi, dirbo, triūso, pirkto ir pardavė, o dabar... Dabar jis lavonas be gyvybės, be jausmų. Jis gyvendamas su visais rėjoši, o dabar sakyk jam ką tik nori — tyli ir tiek. Gyvendamas jis gailėjo vargšui duonos kąsnio, o dabar atimk iš jo visa ir jis nė pusės žodžio dėl to nepratars.

Ką gi? Manai, kad jis mirė? Taip tik žmonės sako, nes jis žmonėms tikrai numirė. Dievas gi sako, kad jis gyvena, tik nežinia ar amžinoj linksmybėj ar pragaro kančiose. Siela atsiskyrė nuo kūno, ir jis liko niekam nevertas.

Žinai, kad reikia mirti, nes kas gi to

nežino. Girdėjai ne kartą bažnyčios varpus skambinant, ir tu, nutraukęs minutėlei savo darbą, klausei: "Kam čia dabar skambina? Tau atsakydavo, kad mirė tavo kaimynas, tavo kūmas, kūma ir panašiai. Tu stebies, nors iš tikrųjų, nėra ko stebėtis, kad numirė žmogus, kuris ir gimė tam, kad numirti. Tan taip pat skambins tais varpais ir, gal būt, daug greičiau negu tu pats manai.

Bet jis buvo toks sveikas!... Argi tik silpni ir ligoti miršta? Juk mes dar tik vakar tariamės važiuoti mūgėn, o šiandien jau jis mirė. Taip. Jam jau pasibaigė visos mūgės. Dievas vienas težino, kur jo siela pakliuvo: ar pas dangaus Viešpatį ar pas šėtoną.

O, tie bažnyčios varpai!... Kiek tai virvių sutrūko beskambinant lydint numirėlius!...

Jei tik norėtum, lengvai suprastum, ką reiškia tas varpų gaudimas ir skambės. Ir ką gi? Kiek tai žmonių palydėjo tie varpai į aną pasaulį; gal būt, ne vieną iš tavo kaimo ar iš tų namų, kuriuose tu gyveni.

Ir varpai nuskambėjo ir žmonės daug gero ir blogo apie mirusįjį prikalbėjo, — niekas daugiau jo nebeminės, tik žole apaugęs kapas liūdys, kad jis kadaise šiame pasauly gyveno.

Žinai, kad reiksmirti, nes kas gi to nežino. Žino tai ir tavo kojos, kurios tiek daug kartų vaikščiojo kapų takeliais, kuriuos pramynė ne mirusieji, bet gyvieji mirusius laukydami. Veža numirėlių, giečia kunigas, verkia žmonės, o tu, sekdamas paskui grabą, šnibždėjai savo kaimynui: "Kaip netikėtai jis mirė, buvo toks tvirtas ir sveikas vyras!" Ir kas iš to?

Žinai ką pasakė šv. Petras, kad mirtis ateis kaip vagis naktį, kada jos mažiausiai lauksi ir tikėsies. Mirtis klauso

Dievo įsakymo ir nežiūri ar senas ar jaunas, ar tėvas ar motina, ar turtuolis ar vargšas, nes jai visi lygūs.

Žinai, kad reiks mirti, nes kas gi to nežino. Žino tai ir tavo rankos, kurios ne kartą jau kėlė grabą į duobę. Ir tada gal tu pamanei sau pats vienas: "Ak, juk ji buvo graži ir simpatiška mergaitė." — Graži buvo? Ir kas iš to? Mirties nei pinigais nei gražumu nepapirksi.

Žinai, kad reiks mirti, nes kas gi to nežino! Žino tai ir tavo lūpos, kurios jau tiek daug kartų kartojo žodžius: "Numirė tas, numirė ta, taigi tur būt ir man reikės mirti. — Čia ne apie tai kalbama, kad tu mirsi, nes tai žino kiekvienas vaikas, bet apie tai, ar tu žinai kada ir kaip mirsi? Tas "kada" nuo Dievo, bet tas "kaip" — nuo tavęs priklausio. Tu gi gyveni taip, tarytum žinodamas kada mirsi ir todėl taip maža kreipi dėmesio į tai kaip mirsi. Kuris iš jūsų gyvenančių šiame mieste, šiame kaime arba šiuose namuose tikėsis, kad ši mėnesį mirsite? Tur būt nė vienas. Bet vis dėlto, gad būt, ne vienam iš jūsų mirtis galanda peilį. Taigi tu nežinai kada tave Dievas pašauks į savąjį teismą, tik tu esi tikras, kad tam teismui neesi pasiruošęs ir gyveni linksmai, ramiai, lyg tartum tame teisme bus svarstomi tau nesvarbūs dalykai. Smarkiai apsigausi jei taip galvoji. Žinok, kad ten bus svarstomi tavo sąžinės dalykai, amžinojo išganymo ar prapulties klausimas, Iš viso to matysi, kad tu dar nežinai kas tai yra mirtis.

Mirtis tai yra palikimas viso ką turi, ką valdai, ką myli, ko neapkenti ir t. t... Ką atsinešei su savimi, ateidamas į šį pasaulį? Nieko! Ką pasiimsi iš šio pasaulio? Taip pat nieko! Taigi jei nieko neatsinešei, nieko nepasiimsi, tai nieko tur būt, ir neturi!

Taigi nepasiimsi su savim nė vieno cento tų pinigų, kuriuos taip rūpestingai sutaupėi, gal būt, kartais net savo arti-

mą skriausdamas. O gal būt, neduok Dieve, tie pinigai yra našlaičių ašaromis suvilgyti, tai tada tu pasiimsi jų prakeikimą, kuris amžiais tave kankins.

Nepasiimsi su savim nė vienos varpos iš to lauko, kurį tu taip rūpestingai išarei, pasėjai. Tu sėjai, o pjaus kiti. Tu rugius nupjovei, o kiti valgys jų duoną. Tu pasodinai sodą, o kiti rinks jo vaisius, taip, kaip ir tu renki vaisius sodo, tavo tėvų rankomis sodinto.

Tu visą širdimi esi prisirišęs prie visų tų minėtųjų ir kitokių turtų, tarytum, amžinai manai čia gyventi ir dar sakaisi žinąs kas tai yra mirtis.

Oi, ne taip daro tas, kuris žino kas tai yra mirtis! Toks dirba, triūsia, pamaldžiai, ramiai; ką jam Dievas duoda priima su padėka ir dalijasi su vargšais, už viską Dievui dėkoja; nes visa, ką jis turi laiko ne savu, dirbti yra žmogaus pareiga, neapleidžiant savo lauko ir dirvos, bet taip pat ir savo sąžinės; saugo savo namus, bet nepamiršta ir bažnyčios; myli žmoną, vyrą, vaikus, bet už viską labiausiai — Dievą; niekas jo per daug nedžiugina, niekas ir nenuliūdina, nes jis žino, kad su mirtimi visi šio pasaulio skausmai ir džiaugsmas baigiasi. Taip gyvena čia žemėje, kad galėtų amžinai gyventi danguje; tai yra taip gyvena, kad kas valandėlė galėtų su šiuo pasauliu atsisveikinti ir taip dirba lyg tartum jis čia amžiais gyventų.

Ar žinai, kas tai yra mirtis? Tai yra paskutinis, ak, gal būt, net amžinas atsisveikimas! Sudiev, tėve! Sudiev, motin! Dėkoju jums už visa gera, kurį man padarėte, atsiprašau už prasikaltimus, kurių aš buvau priežastimi! Jūsų akys daugiau nebematys savo vaiko, jo širdis daugiau nebeplaks prie jūsų širdies! Ak! Niekas, niekas neatstos vaikui motinos, motinai vaiko!

Tu verki, tėve, motin! Ir turi teisės

verkti! Bet jei žinai, kas tai yra mirtis, verk, bet nesiskusk, nedejuok! Tavo vaikas nemirė, bet gyvena. Tik mylėk Dievą ir būk jam ištikimas ir Jis tave amžinai su tavo vaikiu sujungs.

Sudiev, mano sūnau, dukra, kuriuos skausmuose pagimdžiau, džiaugsme užauginau. Einu į tolimą, svetimą, nežinomą kraštą — Dievo teismą. Tave palieku našlaite ant žemės; kas tave globos, kas suramins? Kas tau tėvą, motiną atstos?

Tu verksi prie mano karsto, o žmonės juoksis iš tavo ašarų. Giminės, gal būt, išvarys tave iš namų, skriaus tave kaimynai, bet per toli bus nuo tavęs tėvas, motina, kad tave apgintų.

Ir verki, vargše našlaite ir teisingos ir šventos yra tavo ašaros; bet jei suprantai, kas tai yra mirtis — per daug nesisielok. Tavo tėvas ir motina gyvena ir tau, prie Dievo sosto meldžiasi už tave. Tik būk Dievo vaikiu ir nebūsi pasaulio našlaitė!

Žinai kas tai yra mirtis? Tai yra paskutinioji sunki kova. Jei ją laimėsi — laimėsi amžiną gyvenimą; jei joje žūsi — žūsi amžinai. Jei gyvenai su Dievu, tai Dievas, jei su šėtonu, tai šėtonas padės tau kovoti.

Jei nors kiek suprantai, kas tai yra mirtis, tai tegul tai parodo visas tavo gyvenimas. Koks gyvenimas, tokia bus ir mirtis. Girtavai, paleistuvavai, keikiai, vogėi? O, neatidėliok atgailos paskutinei gyvenimo valandai. Jei dabar sveikas ir tvirtas būdamas to nepadarai, tai kaip tai padarysi tada, kai apleis tave jėgos, susilpnės atmintis? Oi, ne tada laikas skaitytis su sąžinės dalykais, kai jau Dievas šaukia į savo teismą! Ne tada bus laikas mąstyti apie mirtį, kai jau ji prisiartins, bet dabar, kol dar gyvas esi dažnai ją prisimiaki, kad džiaugdamasis nukeliautum į amžinybę.

Vertė R. Pukys.

ŠV. JONAS-MARIJA, KRIKŠTYTOJAS VIANNEY, ARSO KLEBONAS

(Tąsa)

Rugpiučio mėn. 11 d. ponis Rymont atvyksta į Arso bažnyčią ir laike šv. Mišių gieda stipriu balsu šv. Filomenos garbei.

Ne kartą motinos atnešdavo šv. akus, suparaližiuotus kūdikius. Jis sakydavo: "Neškite šv. Filomenai." Kūdikiai pasveikdavo.

Viena sodietė vasario mėnesį 25 d., 1857 m. atėjo pėsčia, veždama savo liguistą sūnelį rateliuose. Ji įnešė jį į zakristiją. "Jis perdidelis, kad reikia nešioti," tarė Šventasis, "leisk jį, tegu eina." "Jis negali vaikščioti." "Jis galės, pasitiekė šv. Filomena, Ji išgydys tavo vaiką."

Ir motina mėgino nešti savo vaiką, bet Šventasis tarė: "Tegul pats eina." Vaikas motinos vedamas, nuėjo pas šv. Filomenos altoriaus ir čia be jokio nuovargio išklūpojęs apie 41 min., linksmai šokinėdamas per gatves ir džiaugdamasis naujais bateliais, kuriuos motina jam nupirko, parėjo į namus.

1855 m. viena mergina, kurios viena koja buvo 10 cm. trumpesnė, atvyko pas Šventąjį ir prašė, kad pagydytų. "Mano vaikiu," tarė jai, Šventasis, žiūrėdamas perveriančiu žvilgsniu, "Tu negerbi motinos, tu atsakinėjai jai šiurkščiai žodžiais. Jeigu nori, kad Dievas tave išgydytų, atitaisyk. Tavo pagijimas nebus staigus, bet tęsis iš lėto, atsižvelgiant į tavo elgimąsi."

“Atiduokite tat kas ciesaiaus ciesaiaui ir kas Dievo
Dievui.” (Mato 22, 15—21)

Mergina pasitaisė, bet ne iš karto, ir tą dieną, kai ji visai nusikratė savo ydų, liko sveika.

Nors visi tie stebuklai traukte traukė keleivius į Arso miestelį, bet vienas dalykas dar labiau vertė lankyti šią vietą, nes Šventasis skaitė jų širdžių paslaptis.

P-lei Bossan pranešus apie savo artinančias vestuves, Šventasis apsiverkė. "Tėveli, tai kuo man būti?" "Stok į vienuolyną." Tapusi vienuole, vardu Motina Marija Meile, ir išgyvenusi 90 m. ir kelias dienas, 1886 m. baigė savo gyvenimą.

P-lė E. Durant norėjo būti vargdienė seselė. Šventasis tarė: "Tavo noras išsipildys, bet tau reikės išstoti." "Tėveli, tai verčiau..." "Stok, stok, vaikeli, po trijų dienų, pati motina nuves tave atgal į vienuolyną."

Ir jo pranašystė išsipildė. P-lei Durant įstojo į vienuolyną, tėvai pasipriešino ir su policija grąžino nepilnametę dukterį į namus.

Mergaitė negalėjo nei valgyti nei miegoti. "Aš nenoriu būti tavo mirties priežastimi," tarė jai motina, ir po trijų dienų pati nuvedė dukterį į vienuolyną.

Baronienė de Lacombe buvo labai susikrimitusi: jos jaunesnis sūnus, 18 m. jaunikaitis, pamilo jauną, vos 15 m. mergaitę. Baronienė pasiryžta keliauti į Arsą ir pasitarti tuo reikalu su Šventuoju. Jai atvykus į bažnyčią, didžiausia žmonių eilė stovėjo prie sakyklos. Ji buvo benusimenanti, tik staiga pamatė Šventąsį (Jis jos visai nepažino), kuris artinosi prie jos. Jis tarė jai: "Apvesdink juos, jie bus labai laimingi."

Ponia Perier sunkiai apsirgo. Ji padarė apžadą keliauti į Arso bažnyčią, jei tik pasveiksianti. Pasijutus geriau, išsirengė į kelionę. Kai atvyko į tą vietą, bažnyčia buvo pilnutėlė. Ponia Perier ėmė abejoti, ar teks bent pamatyti Šven-

tąjį kunigą. Staiga ji pamato, kaip eidamas iš bažnyčios, Šventasis prisiartina prie jos ir tarė jai: "Ponia, aš žinau, kad Tamsta negalauji ir negali ilgai laukti, prašau paskui mane eiti prie klausyklos. — Nustėbus ponia atsikelia ir nori eiti, bet Šventasis labai skuba. "Klebone, aš negaliu taip greit paeiti." "Tamsta galėsi, atsakė Dievo tarnas. Iš tikrųjų, ji pasijuto stipresnė ir priėjo prie klausyklos. "Klaupkis, duktė mano." "Negaliu, tėve." "Galėsi," atsakė Šventasis nusišypsodamas. Ir ponia Perier atsiklaupė. Ji buvo labai susijaudinusi. Arso Klebonos tarė: "Žinau, duktė mano, kad esi labai nuvargusi ir negali kalbėti, bet tatai nėra reikalinga — aš duosiu patarimus." Ir Šventasis nupasakojo jos kelionės tikslą, paskui pridūrė: "Tamsta turėsi apsigyventi Versaly su visa šeima, ten Dievo parėdymas išsipildys. Tamsta turėsi dukterį ir ji taps vienuole." P-nia Perier paklausė Šventojo apie savo 7 m. sūnelį, kurs rodėsi turįs pašaukimą į dvasišką luomą. Arso Klebonas pasakė, kad jos sūnus tikrai bus kunigu.

Ponia sugrįžo namo, išpasakojo vyrui Šventojo žodžius. Kadangi p. Perier buvo tikintis žmogus, jis paklausė žmonos, persikelia į Versalį, ir čia Šv. kunigo pranašystė išsipildo. — Jiems gimė duktė, kuri liko vienuole, o sūnelis į kunigus išėjo, ir po trumpo švento gyvenimo pasimirė.

1845 m. 11 m. piemenukas pabėgo nuo savo šeimininko, nes vilkas papiovė avelę. Bijodamas bausmės, apleidžia tarnystę, bet kelyje vienas vežikas paima jį savo globon ir nugabena į kasyklas. Ten vienas doras darbininkas rūpinasi juo. 5 m. vaikas nedavė apie save jokių žinių. Jo motina laikė jį mirusiu. Išgirdusi apie Arso Kleboną, ji nusiuntė savo dukterį, kad paklaustų Šventojo apie dingusį sūnų. "Mano vaikelį," tarė Šventasis, pasakyk motinai, kad jos sūnus sveikas. Jis

darbuojasi po žemėmis su doriais žmonėmis. Nusiraminkite abi: jis grįš."

Kitais metais jaunikaitis grįžo į tėviškę pas motiną.

Permatymo dovana leisdavo jam apie žmonių pasaulimą spręsti. Jis patar-davo stoti pas trapistus jauniems vyrams, bijantiems aistraus gyvenimo. Jis mokėjo įkalbėti jiems apie ištvermingumą, ir jie ištesėdavo. Jis mokėjo per išpažintį tartum pirštu paliesti silpnas širdies žaizdas. Seniems nusidėjėliams jis primindavo jų paskutinės išpažinties laiką ir visas nuodėmių aplinkybes.

Jo žvilgsniai, kurie permatydavo žmonių širdis, matė taip pat neregiamąjį pasaulį — mirusiuosius. "Mano nuomo-

nė," liūdija grapieinė des Garets, "kun. J. Vianney turėjęs santykius su mirusiais ir jis žinojo, kas skaistykloje darėsi."

Ponios des Garets sūnus žuvo kovoje prie Sebastopolio. Nelaiminga motina kalbėjo, mąstė apie mylimojo sūnaus likimą. Šventasis nuramino ją sakydamas, kad jaunikaitis trumpam laikui kenčia skaistykloje. Vėliau p. des Garets gavo laišką, pranešantį apie paskutines sūnaus valandas. Sunkiai sužeistas jis pavyzdingai mirė, aprūpintas Šv. Sakramentais.

1855 ar 1856 m. kun. Guillaumet, vienuolyno viršininkui, išlipus iš traukinio artimiausioj Arso stoty, prieina gedulo rūbuose ponias ir prašosi leisti jai drauge su juo vykti į stebuklingą vietą.

Emil Fredler

VIENAS KUNAS IR VIENA DVASIA

Naujame Testamente ypač Paulius laiškuose randame nepaprastai daug graudingiausių paraginių prie vienybės, sutikimo ir meilės. Paulius iš ilgo ir skausmingo patyrimo žinojo nevieningumą, ginčų ir nesutikimų pavojus. Apaštalas visada prie to ragindavo su visa savo autoriteto galia. Ir nevisada jam pavykdavo tie pavojai visiškai pašalinti, įvairiausių pradų junginys. Žydai ir pagonys, romiečiai ir grakai, ir kitų tautų žmonės, mokyti ir nemokyti, turtingi ir neturtingi, laisvieji ir vergai. Taigi daug mūrų reikia nugriauti. Be to, įpročiai, prietarai vienas kitą suprasti sunkumus ir toliau stato. Prie to amžinos kovos dėl senųjų Mozės įsakymų. Kūristojui yra pakankamai drąsos. O Paulius, kaip kalinys Ryme.

Jau pirmais žodžiais kalba apie savo rūpesčių našą, kuri po tiekos darbų jį spaudžia. "Aš kalinys Viešpatyje maldauju jus". Jis dažnai jiems kalbėdavo apie savo garbingą ir kilnų pasaulimą Dievo karalystei. Tą pasaulimą ir jie turi

vertai atlikti. Iš tikrųjų šiandien daugumai krikščionių krikščionybė nėra savime suprantamas dalykas ir krikštas tapęs tik įpročiu, pilietiniu reikalu. Tačiau ir šiandien kiekvienas krikščionis yra išrinktasis, atpirtas Jėzaus krauju ir mirtimi. Krikščionybė dar ir šiandien yra aukščiausias žmonių pasaulimas ir sąlyga amžinajam gyvenimui. Dar ir šiandien visi pakrikštytieji yra paliesti Dievo rankos ir palaikomi žmonės. Ir jei jie nuo Dievo šalinami ir stebisi iš šventų žymių, kurios yra jų sielose, tai yra blogiau, kad jei tavo mirtinas priešas būtų jo draugas ir brolis.

Senieji krikščionys, kurie priimdavo krikštą apsvaistę, krikščionybės pasaulimą suprato aiškiau ir laikė nepaprastai svarbiu. Paulius tad galėjo kreiptis į jų sąmones. O tasai jo rūpestis, kuris jam nedavė nė vieno valandą ramybės, buvo tai vienybės ir sutarimo reikalas. Ir su-kybes jis buvo pilnai apsvaistęs. Jei žmonės mylės viens kitą kaip broliai ir

sesers, tai bus statomas naujos visuomenės pamatas ir bus pasiekta daug laimėjimų. Svarbiausiomis dorybėmis Paulius laikė nuolankumą, švelnumą, kantrumą ir meilę. Bet jis visas tris pirmąsias dorybes išreiškėdavo vienu žodžiu — meilė.

Jos šiandien yra nemažiau reikalingos kaip ir tuomet. Kur jų trūksta, ten draugas ir bendradarbis tampa priešu. Atsiranda kiaurynė, kalnas, kurį reikia užkasti, kad pasiektum sutarimą. Šimtmečiais tos pačios Bažnyčios nariai stovėjo vienas prieš kitą kaip mirtini priešai. Ir šimtus tūkstančių kartų eita prie nesantikos ne kaip prie vienaip tikinčiųjų sandaros. Ir tasai nesutarimo maras yra taip dažnai siautęs, metais ir šimtmečiais dūkęs, kad taip į tai įprasta ir pasidarė kaip neišvengiama blogybė, jog bandymai tai pašalinti labai retai pasisekdavo ir turėdavo pasėkų. Ir buvo kovojama neatsižūrint jokio proto ir sąžinės. Turim čia galvoj tautines, visuomenines ir tikybines kovas.

“Tebūnie jūsų rūpesčiai apsaugoti dvasios vienybėje per taiką.” Kas tą pareigą, — taikos ryšius ir santaiką palaikyti — visomis jėgomis stengsis atlikti, tik tas galės suprasti kitą. Kas supranta, pavyzdžiui, iš geriau gyvenančių mūsų neturtingųjų brolių gyvenimo sąlygas? Sunkų jų darbą ir tuščias virtuves? Hebrėjų priežodis sako: “Sotus nežino alkanių.” Ką jie žino, kaip yra, jei vyras ir moteris su trimis vaikais turi pragyventi per savaitę iš penkiolikos litų ir apmokyti vaikus ir užmokėti nuomą? O tokių yra šimtai tūkstančių! Šimtai tūkstančių yra tokių, kurie dar mažiau turi. Yra daug sočių, labai turtingų žmonių, tačiau esu įsitikinęs, jei jie išsižadėtų tik tų turtų pertekliaus dalies, nebūtų stokuojančių. Vadinasi, jei jie suprastų kaip vargingai yra gyvenančių žmonių, kurie yra jų broliai.

Krikščionims Paulius suteikė daug nepaprastų pamokinių.

Sutarimas ir vienybė tarp Kristaus bendruomenės narių yra visados Bažnyčios karščiausias troškimas. Nėvien dėl to, kad tai “būtų labai gražu, bet...” bet, kad tai yra aukščiausia pareiga. Ir kas šios pareigos neatlieka, tas nebendruomenės narys.

Nes krikščionių bendruomenė yra kūnas, Kristaus kūnas. Kas čia ardo santaiką, kas dirba neapykantos darbą, kad tą bendruomenę paardyti, tas žeidžia Kristaus kūną. Ir tame kūne svarbiausias dalykas yra viena, ta pati Dievo dovana. Toji dovana visuose kuria tuos pačios meilės susiteikimus ir kam tos meilės trūksta, nereikia jokių įrodymų, kad tam trūksta tos dvasios ir tas žuvis Kristaus Kūno narys.

“Vienas Dievas, vienas tikėjimas, vienas Kristus.” Per tikėjimo ir krikšto sąryšį su Dievu prasideda naujas gyvenimas, ko neturi pasaulis, kuriam to sąryšio trūksta. Čia visi, kurie esame to paties tikėjimo ir krikšto, turime, savo darbais ir garbe įrodyti, kad esame tikri dieviškojo Kristaus Kūno nariais.

“Visų vienas Dievas ir Tėvas.” Ir mes visi turtingi ar beturčiai, akademikai ar hemoksliai, vokiečiai, prancūzai, lenkai ar lietuviai, vieno Tėvo sūnūs ir dukters mylimi ta pačia meile, esame įpareigoti vienas kitą mylėti. Dievas, kuris “yra aukščiau visų,” nebus Tėvu tų, kurie nepasiruošę su kitais Dievo sūnumis, visais ar kiekvienu palaikyti meilės ryšius ir turėti brolišką širdį.

KATALIKŲ PASAULY

KATALIKŲ LIGONINĖ LEDYNU KRAŠTE. — Šiaurinėje Atlantiko vandenyno dalyje yra erdvi sala, vadinama Islandija. Ši sala yra Danų valdoma. Joje gyvena apie 120 tūkstančių gyventojų, iš kurių tik 200 yra katalikai. Dar nesenai

atplaukė į Siakkisholmur uostą Apaštališkasis Vikaras. Monsignoras Meulenberg. Šiam uoste jis pasiryžo įsteigti katalikų ligoninę, kuriai vadovaus katalikų vienuolės. Išgirdę apie tai miesto gyventojai, kuo iškilmingiausiai sutiko Kat. Bažnyčios atstovą. Pats protestantų pastorius ir įžymiausi miesto gyventojai padarė didelę rinkliavą mieste ir šiais sunkiais laikais suaukojo net 15 tūkst. kronų pinigų šiai katalikų ligoninei. Be to, jau dabar prižadėta suteikti elektros jėgą ligoninei velniui. Tai parodo, kokį gerą vardą yra įsigiję tos salos katalikai. Vieną to krašto katalikų rašytoją jau pažysta ir ne vienas Lietuvos vaikelis — tai yra jėzuitas Tėvas Jonas Svenson'as.

CHICAGO, Ill. — Krašto Katalikų Vyrų tarybos suvažiavime Chicagoj kalbėjo buvęs Colorado valstybės gubernatorius W. E. Sweet, Fort Wayne vyskupijos vyskupas J. F. Noll ir Chicagos arkivyskupijos pagalbininkas B. J. Sheil. Tai buvo svarbiausieji posėdžio kalbėtojai.

Buv. gubernatorius Sweet kalbėjo apie NRA organizaciją ir jam baigus, NRA programa plačiai buvo diskutuojama.

Vyskupas Noll kalbėjo tema "Pasaulininkas ir katalikiškasis liūdymas."

Priešpietinis posėdis buvo skirtas jaunimo klausimui. Tuo klausimu plačiai kalbėjo vyskupas Sheil ir kun. V. Mooney, katalikiškojo jaunimo biuro direktorius.

Popietiniam posėdy be kitko plačiai buvo svarstomas katalikiškosios spaudos klausimas. Diskusijose dalyvavo žymieji katalikai žurnalistai.

DES MOINES, Iowa. — Mirė vietos vyskupas T. Drumm, 62 m. amž. Velionis vyskupu buvo konsekruotas 1919 m. Buvo judrus katalikiškos spaudos apaštalas.

PRANCŪZIJA. — Šv. Panelės garbinimu prancūzai katalikai visuomet pasižymėjo. Šiais metais Lotaringijoje buvo sušauktas kongresas Marijos garbei. Bū-

damį stabmeldžiai, to krašto gyventojai garbino dievę Rosmertą. Todėl, tarpe krišcionimis, jie ypatingu būdu ėmė garbinti Švč. Panelę, ir tas jų prisirišimas prie Dievo Motinos jaučiamas ir šiandien. Kongresas darė nepaprasto įspūdžio. Atskiros, tūkstantinės vaikų, mergaičių, moterų, vyrų, kunigų sekcijos ėjo prie Marijos, kaip savo motinos, globėjos ir užtarėjos. Tokio kongreso didelė nauda religiniam ir doriniam gyvenimui neabejotina.

ROMA. — Šiais Šventais Metais bus paskelbti 5 nauji šventieji ir palaimintieji, būtent, Bernadeta Soubirous, Marija Legras, J. Touret, Contardo Ferrini ir Don Bosko.

JUGOSLAVIJA. — Šios šalies ministras Bocu rašo, kad tik Kat. Bažnyčios mokslo dėka šis kraštas galėjo padaryti didelę pažangą. Dabar, kada Bažnyčios įtaka sumažėjo, taip ir visokių blogybių skaičius padidėjo.

BELGRADAS. — Čia pereina iš pravoslavų tikėjimo labai daug žmonių į Katalikų Bažnyčią. Dar prieš karą čia buvo katalikų apie 300, tuo tarpu dabar yra daugiau kaip 35,000.

PRANCŪZIJA. — Vieno prancūzų miesto Neuille-Pont-Pierre burmistras uždraudė Dievo Kūno procesiją ir kleboną, kurs tą procesiją vykdė, gerokai nubaudė. Klebonas tokį burmistro apskundė aukščiausiam tribunolui. Tribunolas burmistro nutarimą pasmerkė ir įsakė burmistrui kleboną atsiprašyti.

MEKSIKA. — Čia katalikų persekiojimas eina toliau: kunigai šaudomi arba metami į kalėjimus, bažnyčios išdraskytos. Vienas laikraštis rašo: "Katalikai vyrai, moterys ir vaikai dažnai klūpo prieš bažnyčias ir verkia."

AUSTRIJA. — Čia katalikų privačios mokyklos išlaiko 100,000 vaikų. Dabar įkurta katalikams mokytojams sąjunga, kuri rūpinasi jų reikalais.

M Ū S Ų D A R B A I

THOMPSON, Conn. — Studentų Organizacijos visuomenės sekcija laikė mėsinių susirinkimą, kurį vedė sekcijos pirmininkas J. Kamandulis. Jis patiekė sekančią dienotvarkę: 1) Komisijų pranešimai, 2) Programa Visų Šventųjų išvakarėse, 3) Sumanymai.

Vilniaus Dienos programos komisija darė pranešimą apie suruoštą tai dienai programą. Susirinkimas rado ji pasisekusį ir įspūdingą.

Kaip paprastai, įvairiose mokyklose Visų Šventųjų išvakarėse būna parengiami. Tat ir čia nutarta, suruošti pasilinksminimo vakarėlį. Išrinkta komisija programai sudaryti.

Marianapolio Kolegijos studentijai teko didelė garbė turėti savo tarpe visuomenei žinomą prelatą Macijauską. Per pusryčius svečias įspūdingai kalbėjo mokiniams. Būdamas jauniūno auklėtojas Lietuvoje, žino jų norus, troškimus todėl ir jo kalba buvo studentams pritaikiama. Prelatas išvažiuoja į Lietuvą lapkričio mėnesį.

Garbingas Svečias.

Spalių 18 d. laivu "Vulcania", Amerikon atvyko J. E. vyskupas P. Būčys, M. I. C., buvęs Marijonų Kongregacijos Generolas. Jo Ekscelencijos pasitiktų buvo nuvykę kua. Dr. P. Biskis, M. I. C., ir P. Aukštakalnis.

Spalių 21 d. J. E. atvažiavo kolegijon, kame visų mokinių buvo maloniai priimtas. Jau ne pirmas kartas, kaip čia lankosi, tačiau kiekvienu laiku J. E. tėvišku nuoširdumu su visais dalinasi savo įgytais įspūdžiais ir patarimu, skatina ir ragina studentus atsidėjusiai siekti savo pašaukimo.

J. E. vyskupas P. Būčys, M. I. C., pasilsėjęs keletą dienų, vykdins jam Šv. Tėvo skirtą darbą. Marianapolio kolegi-

ja linki Jo Ekscelencijai geriausių pasisekimų.

Nauji kapai.

Šiomis dienomis vietinis vyskupas su teikė Marianapolio kolegijos vyriausybei leidimą įsteigti kapus jos nuosavybėje. Jau nuo seniau, kolegijos vyriausybė pageidavo ir rūpinos įsigyti savus kapus, kurie būtų lig paminklas, kur ilsėtųsi jai brangūs asmenys. Šiuose kapuose bus laidojami kongregacijos kunigai ar nariai, kolegijos mokytojai ir mokiniai ir kiti giminiai ar globėjai pageidaujami asmenys.

Todėl galima tikėtis, jog neužilgo bus paskirta atitinkama vieta kapams ir ji pašventinta.

Už suteiktas aukas kolegijai p. A. Pronienė, Newark, N. J., pateko į Garbės narius.

Kolegijos Rėmėjai:

K. ir D. Žatnaitis, Chicago, Ill.	1.00
B. Balčikonis, Racine, Wis.	2.00
L. Vilcinskienė, Cicero, Ill.	1.00
J. Ignatas, Waterbury, Conn.	2.00
P. Laurinaitienė, Waterbury, Conn.	2.00
J. ir B. Varai, Amsterdam, N. Y.	5.00
O. Stanevičienė, Chicago, Ill.	3.00
O. Stanevičienė, Chicago, Ill.	2.00
A. E. Balčiūnas, Chicago, Ill.	2.00
Dr. G. Bložis, Chicago, Ill.	5.00
J. Daukšys, Newark, N. J.	3.00
M. Karlauskaitė, Brooklyn, N. Y.	2.00
E. Stroga, Orange, Mass.	2.00
U. Kubilienė, Stoughton, Mass.	1.00
M. Duršėvičienė, Detroit, Mich.	3.00
P. Yokas, New Britain, Conn.	1.00
Mrs. D. Pulokas, Thorp, Wis.	1.00
Mrs. P. Saulis, Utica, N. Y.	1.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas.

Kol. Rėm. Centras

*J. Butkevičius***DIEVO MOTINOS MALONĖS**

— Elenyte! — Palauk, Tamsta valandėlę! Kitos mergaitės lai sau bėga.

Tuos žodžius kalbėjo mokytoja sesuo Morta, dievota senutė, vienoje mokykloje, kai jos mokomos mažos mergaitės, linksmos vakare bėgo iš klasės kambario namo.

— Elenyte! — pradėjo mokytoja. — Aš norėčia žinoti, kodėl tu atsisakai dalyvauti bendrai su kitomis mergaitėmis Švč. P. Marijos Nekaltai Pradėtos pagerbimui procesijoje, ateinantį sekmadienį? Aš manau, kad nė viena mergaitė, kuri tikrai myli P. Mariją, negali nuo Jos garbei dalyvavimo šalintis.

— Man labai to gaila sesute! — kalbėjo mergaitė. — Bet dabar, jau pervėlu...

— Dėlko? — paklausė vienuolė.

— Ponia Henderson, mūsų namų savininkė, vakar man pasakė, kad aš, ir mano sesutė Marytė, jei esame rintos mergaitės ir ją gerbiame, — sekmadienio rytą abi turime būti jos namuose. — Ji ir jos vyras važiuos pravažinėtu naujo automobiliaus, kurį jie šiomis dienomis pirkė. Sakė, ir mudvi abi paims... Ir mudvi prižadėjome pas juos būti. O apie procesiją mes suvisu ir pamiršome. Ką darysi! — prižadus juk reikia išpildyti!

— Ponia Henderson, — tęsė tolesniai teisindomosi mergaitė, — tai toks asmuo, kuriai sumeluoti nėra galima. Ji to baisiai nekenčia! — aiškinosi mergaitė.

— Tai tu daugiau vertini ponios Henderson draugiškumą, kai Švč. P. Marijos garbę? Ar ne taip, Elenyte?

— O, ne, sesute Morta! — Tamsta taip nemanyk! Aš..

— Bet ką gi daugiau, aš galiu manyti, jei ne tai? Tu ir Marytė, lengvai juk galite ponią Henderson įtikrinti, kad apie procesiją buvote visiškai pamiršę.

Galite jos atsiprašyti už padarytą pasižadėjimą. O kai jai tai išaiškinsite, ji jums atleis, nes matys, kad tam yra svarbi priežastis.

— Taip, sesute! Bet mudviejų reikalai, ypač draugiškumo ryšiai, su ponia Henderson, tikrumoje yra kur kas svarbesni, negu iš šalies žiūrint, kai kam gali atrodyti.

Ponia Henderson, tęsė toliau mergaitė, tokia neapsakomai man ir sesutei buvo gera, gailestinga, nuo pat a. a. mūsų motinėlių mirties! — Jūs, sesute, be abejo girdėjote, kai mes mažutės, kai dvi kalytės, likomės našlaitėmis. Mūsų paliejęs tėvelis negalėjo tuomet mumis pasirūpinti.

Tame kritingame laike, ponias Henderson, kai angelas sargas iš dangaus, atėjo mums pagalbon. Ji veik per du metus mumis rūpinosi, kol mes paaugome, ir Marytė išėjusi tarnybon, parūpino sau ir man duonele. Ji ir dabar pas Hendersonienės tėvelį tebetarnauja.

— Klausyk, Elenute! — sušuko giliai susopusia širdimi vienuolė mokytoja. — Jėzus Kristus šv. Evangelijoje aiškiai sako:

“Jei tavo dešinioji akis piktina tave, išlupk ją ir mesk nuo savęs. Nes geriau tau įeiti į gyvenimą viena akimi, negu turinti abi būti įmestam į amžinąją ugnį.”

— Taip, sesute! Aš tai žinau, bet...

— Duktė! — Pamesk iš savo lūpų tą nelaimingą “bet”. Jėzus Kristus ir Švč. Jo Motina, Panelė Marija, tebėra tikrieji mūsų draugai ir prieteliai. Jų draugiją privalome labiausia palaikyti, kad tas mūsų bendravimas, iki mirties nenutrūktų. Žemiškieji mūsų draugai ir su jais bendravimas, skaudžiai kiekvieną apvilia! Ji greitai nutrūksta ir išnyksta kaip dū-

mai.

Atsimink mirties valandą! — kalbėjo sujaudintu balsu vienuolė. — Ką tuomet, ponija Henderson tau pagelbės? Kur tuomet bus tas jūsų draugiškumas?

Paskiau ji dadėjo šiuos žodžius:

“Kai paskutinin teisman stosiu,

Ir rūstų teisėją matysiu,

“Kai kalčių slėgiamas aš raudosiu,

“Ten žemiškųjų draugų nebematysiu!

— Šie žodžiai niekuomet neišein man iš atminties — kalbėjo vienuolė. Pirmą negu savo sumanymą vykdysi, pagalvok gerai, Elenyte, apie tai, ką tau dabar kalbėjau. Aš turiu viltį, kad tave ir sesutę matysiu sekmadienio procesijoje. Tavo sielos išganymas priklausys nuo to, kokią keliją įneiti pasirinksi. Kai mirtis ateis, tu atsiminsi mano žodžius, kad tiesą tau kalbėjau.

— Gali būti — pratarė mergaitė, apleidama klasės kambarį.

Švč. P. Marija tuo tarpu buvo laimėjusi.

Kai ponija Henderson sekmadienio rytą atėjo mergaičių butan, ji rado jas abi pasiruošusias dalyvauti procesijoje. Ji greitai suprato, kad mergaitės elgiasi su lig sesers Mortos nurodymu, o ne su lig jos reikalavimu.

— Ar tai tokie jūsų prižadai! — Ar sesuo Morta daugiau judviem turi reikšmės kaip aš! — piktai pastebėjo ponija.

— Sesuo Morta mums ne ne. — nedabaigė truputį nusigandusi Elenytė.

— Nesakyk man, tai! — užkirto ponija Henderson. Pati rodaisi nekalta, ir ją nori prieš mane pateisinti. Aš žinau ką ji gali sakyti, o ką ne. Aš suprantu, kad judvi sesuo Morta, jūsų mokytoja, aiškiai nusistatė veikti prieš mane. Bet tai ne tas dalykas, kurį tu ir Marytė privalote daryti. Jei būčiau žinojusi, praeity būčiau kitaip su jumis pasiėlgusi! Mano duonos per du metus valgymas, kaip matyti, jud-

viem greitai paliko užmirštas. Tai aišku kaip ant delno! — piktai išmetinėjo ponija.

Mergaitės į visa tai jai nė žodžio nebeatsakė. O antra, nusigandusios nebežinojo ką ir sakyti.

Tuo tarpu ponija, ruošdamosi važiuoti, jautė, kad čia smarkiai užgauta jos savybė ir užgaidos. Todėl prieš mergaites žodžiu ir visais gestais ji paleido darban visą savo neapykantą ir pyktumą, kas persimainusiam ir išraudusiam jos veide aiškiai buvo pastebima.

Ji keliuojosi, barėsi, keikė. Ir visa tai vargšėms mergaitėms buvo taikoma.

Ėjo gandai, kad ji tai darydavo dėl nesveiko savo smegenų substancijų veikimo, nes pas proto gydytoją ji dažnai lankydavosi. Nors gydytojas jai patardavo vengti nervuoties, tačiau negalėdama nuo to susilaikyti, kartais aiškiai perdaug toli ji tame nueidavo.

Buvo taip, ar ne, mergaitėms viena pasidarė aišku: nuo šios valandos ponios Henderson draugiškumą ir simpatijas juodvi buvo ant visuomet praradusios.

Išsisiėlojusi visą saiką, ji išvažiavo, o mergaitės likosi namie.

Praėjo keli metai laiko.

Elenytės sesutė Marytė, kuri buvo dviem metais už ją jaunesnė, staiga mirė plaučių uždegimu. Ji mirė dviem metams praslinkus, po savo tėvelio mirties. Elenytė likosi viena. Ji bandė kaip ir pirmą, pas poniją Henderson sau prieglaudos ieškoti. Bet buvo veltui.

Vargšė našlaitė, nebeturėdama jokios prieglaudos, nebeatsilaikė žiaurios gyvenimo supamoms bangoms. Jos ją per kelerius metus be jokio pasigailėjimo blaškė po visą plašiąją šalį, kol pagaliau, galutinai prikamuota, praradusią paskutinę viltį, nenustūmė į paleistuvybės nedorybių purvus.

(Bus daugiau)

LIETUVOS ŽINIOS

* * *

PLUNGĖ. — Plungėje J. Eeksc. Telšių Vyskupas pakonsekravo naują mūro bažnyčią. Naujoji bažnyčia yra labai didelė, viena didžiausių, jei ne pati didžiausia Lietuvoje. Taip pat ji yra labai graži. Bažnyčia buvo pradėta statyti 1905 m. daug padedant kunigaikščiui Oginskui, bet per karą ir po karo statyba buvo sustojusi, nevyko dirbti ir buvo abejojama, ar ją pajėgs plungiškiai užbaigti. Bet atvykus 1928 m. iš Žemaičių Kalvarijos į Plungę klebonų visų gerb. ir turinčiam didelį pasisekimą kanauninkui Pukiui, 1918 m. jau pastačiusiam Stalgėnuose bažnyčią ir ten įkūrusiam parapiją, ir paėmus į savo sumanias bei patyrusias rankas sunkųjį bažnyčios statymo darbą, beirstantis mūras ėmė kilti aukštin.

Kiek šiai bažnyčiai yra iš viso išleista, šiandien sunku pasakyti, bet jau gerb. dabartinis jos statytojas kan. Pukys per savo rankas perleido 504 tūkstančius litų. Statybai tos milžiniškos lėšos surinktos iš parapijiečių aukų; iš valdžios ar kitų įstaigų pašalpų negauta.

NEMUNAITIS. — Ilgus metus buvęs Nemunaitų klebonu kun. F. Baltruška, o dabar Tėvas Silvestras, O. F. M. pašventino Nemunaitų Pranciškonų vienuolyną ir koplyčią, kuris darbščių brolių darbo dėka išaugo Nemunaitų. Namas dviejų aukštų gražiam pušyne. Jauki susikaupimo maldavietė.

Čia pat prie vienuolyno langų ošia pušys, kurios sudaro amžiną muziką Aukščiausiam. Po gražių pašventinimo apeigų, Tėvas Silvestras atlaikė koplyčioje šv. Mišias, už visus geradarius.

ŠAKYNAS. — Rugsėjo mėn. 30 d. palaidotas tragiškai nužudytas šakynos klebonas kun. Juozapas Barzdžius. Gruz-

džiuose sustota. Čia paskutinį kartą sutinka Gruzdžių katalikiškos organizacijos su vėliavomis, šauliai, prad. mokykla, neorganizuotai Aukšt. Gyvul. M-la ir gausi miestelio visuomenė. A. a. klebonas įnešamas bažnyčion. Gražų, jaudinamą atsisveikinimo žodį taria kun. J. Povilaitis, pri mindamas, kad religiniam atšalinimui besiplečiant ir pas mus, šventoji Lietuvoj prasideda tokie baisūs reiškiniai.

Iš Gruzdžių vežamas į Šaulius. Visos organizacijos, šauliai garbės sargyboje pa lydi iki miestelio pakraščio. Atsisveikinimo žodį pasako dar prad. mokyklos vedėjas C. Jakavičius, šaulių būrio vadas Tumėnas, prad. mokyklos mokiniai ir kit. Po atsisveikinimo kalbų, vaikučiai padeda ant karsto gyvų gėlių.

Liūdį šakyniečiai netekę mylimo, gailastingojo klebono, liūdi šauliai ir visos organizacijos netekusios savo globėjo.

SVEIKINA IŠ ROMOS kun. L. Draugelis visus Kolegijos rėmėjus ir pažįstamus. Rašo, kad spaiių pradžioje atvyko į Romą ir apsigyveno adresu: Roma, Via Corsica 3, Italia. Taipgi praneša, kad J. E. vyskupas Būčys, išvažiavo į Ameriką, taipgi, kad buvo aplankęs ir dzūkų karaliją Alytų ir Br. Vlodo a. a. tėvo Simano Cibulskio kapą. Br. Vlodo tėvas mirė 1932 m., lapkričio 6 d., Radziūnų kaime. Metinės br. Vlodo užprašytos šv. Mišios už a. a. tėvą bus laikomos Aušros Vartų bažnyčioje pirmadienį, lapkričio 6 d. 7:45 val. ryto prašom visų Kolegijos rėmėjų pasimelsti už Simano sielą sukalbant po dalį šv. Ražančiaus. Ačiū širdingai.

Br. Vladas, M. I. C.

— Mano Dieve, mano vienate Gėrybe, Tu esi visas dėl manęs, kad aš būčiau visas dėl Tavo. — 390 d. atl.

— Teesie palaimintas Dievas! — 50 d. atl.